

(Г. Алвін, У. Коффер, Г. Огтф, К. Робінс) вважають, що його використання з метою поліпшення корекційної та медичної роботи з дітьми, які мають різні проблеми у розвитку, є особливо значущим. У процесі корекційної роботи, спираючись, насамперед, на виконання музичного твору дитиною, ми маємо змогу працювати в усіх напрямках одночасно. Найголовніше – це можливість корегувати процеси, які відбуваються в центральній нервовій системі, завдяки використанню активної діяльності периферійних рухових зон, що є найважливішим для дітей із ЗПР. ТанDEM музичної педагогіки та дефектології за своїми можливостями у сфері корекції й розвитку дітей із ЗПР, на нашу думку, заслуговує більш глибокого дослідження.

Отже, корекційна робота для дітей із ЗПР за допомогою арт-терапії має свої особливості. Вона позитивно впливає на психічний розвиток дитини із ЗПР. Це дає нам можливість керувати процесами, які відбуваються у ЦНС, завдяки використанню активної діяльності периферичних рухових зон, що є найважливішим для дітей із ЗПР. За допомогою арт-терапії діти із ЗПР швидко опановують навчальний матеріал і можуть вступати в різні сфери діяльності.

Список використаних джерел

1. Пахомова Н. Г. Спеціальна педагогіка з історією: навчальний посібник для студентів спеціальності 6.010100 Корекційна освіта. Полтава: ТОВ «АСМІ», 2012. 280 с.
2. Лебединская К. С. Основные вопросы клиники и систематики задержки психического развития. *Дефектология*. 2006. №3. С. 15-27.
3. Левченко М.В. Арттерапия як частина реабілітаційного процесу // Реабілітаційна педагогіка на рубежі ХХІ століття. К., 1998. С. 59-60.
4. Федій О.А. Естетотерапія. Навчальний посібник. К.: Центр учбової літератури, 2007. 256 с.

Михайлець В., викладач,
Глобинська дитяча школа мистецтв
(м. Глобине)

РОЗВИТОК САМОСТІЙНОСТІ ТА ТВОРЧОЇ ІНІЦІАТИВИ УЧНІВ У КЛАСІ З ФАХУ

Справжнього музиканта не уявляємо без творчої ініціативи, активності, самостійності. Багато дітей навчаються в дитячих музичних школах, закінчують їх, але не стають музикантами-професіоналами. Більшість із них після закінчення музичної школи – це любителі музики, вони йдуть у самостійне життя, де немає керівника-вчителя. Їм необхідно свідомо слухати музику, розбиратись у ній, самостійно вивчити новий твір, підібравши знайому або почуту мелодію, акомпанувати друзям. Для цього необхідні загальний музичний розвиток та наявність певних навичок. Інтерес до музики, мистецтва повинні розвивати батьки вдома, музичні керівники в дитячих закладах освіти, загальноосвітній та музичний школах.

Важливу роль у музичній школі відіграють заняття з фаху, на яких розвивається творча ініціатива, активність, самостійність учня. Викладач повинен показувати учневі як треба розуміти та виконувати музичний твір, які прийоми гри використовувати, яка повинна бути апікатура. Якщо учень добре розуміє і виконує поставлене перед ним завдання, йому можна запропонувати самому розібрати і вивчити частину твору, або, навіть, весь твір повністю. У цьому і полягає процес пробудження ініціативи учня.

Мета статті – визначити основні фактори виховання в учня ініціативності, яка дає ключ до самостійної творчої роботи.

Щоб розвивати творчу самостійність учня, можна використовувати прийом вибору твору за бажанням. У моїй практиці деякі учні самі пропонують вивчити музичний твір, який їм подобається. Якщо запропонований твір відповідає розвитку і можливостям учня, то його сміливо можна брати в роботу, це буде найкращий стимул для розвитку творчої ініціативи та самостійності учня.

У молодших класах перед розучуванням музичного твору буде доречним виконання вибраного твору викладачем декілька разів. Це приносить велику користь, тому що вивчення незнайомого твору без попереднього ознайомлення протікає повільно і в'яло. Але це не означає, що потрібно користуватись тільки цим методом. Із перших кроків навчання треба давати учням систематичні завдання із самостійного ознайомлення з музичним твором, щоб розвивати творче мислення й ініціативу. Попереднє виконання творів викладачем повинно ставати виключенням, а в старших класах вже не повинно мати міста.

При розучуванні нових творів корисно давати учневі самостійні завдання, наприклад, – проставити апікатуру. Але перш, ніж давати таке завдання, треба познайомити учня з основними апікатурними принципами. Наприклад, у секвенціях у більшості випадків грати однакові групи одними й тими ж пальцями, що сприяє швидкості та міцності запам'ятовування, у гамоподібному русі дотримуватись певних правил, які були відпрацьовані при вивченні гам. Завдяки цьому, помітивши в творі гамоподібний рух, учень буде свідомо діяти за встановленим зразком.

Велике значення в розвитку самостійності учня має завдання з фаху на літо. Слід включати твори, які закріплюють уже знайомі навички. З перших же занять у новому навчальному році викладач повинен перевірити літню роботу учня. Дуже важливо, особливо в старших класах, при перевірці самостійної роботи терпляче і доброзичливо прослухати все, що підготував учень, не зупиняючи його. Необхідно врахувати, що учень влітку самостійно вивчав твори, вкладав у них певні емоції, тому треба дати йому можливість зіграти так, як він це відчуває. Після прослуховування музичного твору слід обговорити з учнем його виконання, висловити свої рекомендації, можливо зіграти твір самому викладачу і порівняти обидва виконання твору. Також, дуже корисні виступи із самостійно вивченими творами на класних зборах, де учні оцінюють виконання один одного і обговорюють досягнення і недоліки. Такі обговорення сприяють покращенню самостійної роботи учня.

Отже, розвиваючи в дітях активність, свідомість, творчу ініціативу, самостійність ми виховуємо майбутнє покоління. Музичне виховання в школі повинно сприяти формуванню світогляду учнів, художніх поглядів та смаків, вихованню почуттів та моральних якостей.

Список використаних джерел

1. Алексєєв І. Викладання гри на баяні. Київ: Музична Україна, 1987.
2. Ляховицька С. Питання фортепіанної педагогіки. К.: Муз. Україна, 1985.
3. Апраксина О. Музичне виховання в школі. Вип. 14. К.: Муз. Україна, 1990.

Мірошниченко В., викладач вищої категорії, Кременчуцька дитяча художня школа імені О. Д. Литовченка (м. Кременчук)

ДЕКОРАТИВНИЙ НАТЮРМОРТ ЯК ЗАСІБ ТВОРЧОГО РОЗВИТКУ УЧНЯ МИСТЕЦЬКОЇ ШКОЛИ

Іноді так складається, що класичні уроки визивають у учнів нудьгу, творчу апатію. Необхідно розвинути інтерес до теми! Як дитину навчити мислити креативно й нестандартно? Для вирішення цієї задачі є безліч способів. Поле для експериментів відкриває декоративний натюрморт. Працюючи над натюрмортом, учні поступово починають імпровізувати. Але для того, щоб пробудити бажання йти нестандартним шляхом, вчитель повинен дати учням «інструмент» – знання, які можна використовувати під час роботи.

Декоративний натюрморт дає можливість учням творчо мислити, допоможе спробувати різні техніки, манери, кольорові експерименти на уроках декоративного живопису, розвинути образне мислення, авторську фантазію, виховувати естетичний смак і стимулювати самостійну творчу діяльність.

Натюрморт – один із найдавніших жанрів зображувального мистецтва. Але декоративний натюрморт з'явився зовсім недавно на рубежі XIX – XX століть. Його засновниками вважаються фовісти й кубісти. Яскраві представники авангарду епохи модерну: Ж.Брак, П. Пікасо, А. Матіс, І.І. Машков, К.С. Петров – Водкін, вони створили натюрморти, що вражають своєю декоративністю, незвичайними прийомами трансформації предметів, максимальне спрощення або ускладнення в роботі з кольором й тональними відношеннями, неповторне використання лінії. Всі ці новації відіграли величезну роль у становленні декоративного натюрморту. В декоративному натюрморті важливу роль відіграє те, наскільки творчо художник зможе переробити навколишню дійсність, внести до неї свої індивідуальні відтінки, роздуми, почуття. Це називають стилізацією. У процесі роботи над стилізацією відбувається узагальнення зображувальних предметів за допомогою ряду умовних прийомів вимірюючи форму, об'ємних і кольорових відношень. Художники не намагаються «документувати» явища дійсності, а використовують спрощення – умовне зображення, яке допомагає передати головну ідею твору [3].

Для мене декоративний натюрморт – найулюбленіший жанр декоративного живопису. Його не можна написати за якимись правилами, він ніколи не буває точним відображенням природи. Це, скоріш за все, роздуми з приводу натурної постановки. В декоративному натюрморті головне – задум, мотив. Увагу треба приділяти виразності форм,